

ФАУСТЪ, (високо).

Гретхенъ! Гретхенъ!

МАРГАРИТА, (вслушва се).

На моя милъ гласа ли чухъ?

(Ришва; оковитѣ падатъ).

Кждѣ е той? той мене ли зове?

Свободна съмъ! Вечъ никой нѣма да ме окове!

На шията му ще увисна,

Въ гждитѣ му ще се притисна!

Той викна „Гретхенъ!“ тукъ отъ прага.

Въ рева и трѣсъка на мрачный адъ,

Въ шума на дяволския смѣхъ злорадъ —

Познахъ му милий, сладкий гласъ веднага.

ФАУСТЪ.

Да, азъ съмъ!

МАРГАРИТА.

Ти! О, повтори!

(Като го хваща).

Да, той е, той! Скъръбта ми гдѣ се скри?

И гдѣ страхътъ ми отъ вериги? отъ тъмница?

Да, ти! . . . Спаси ти твоята гължбица!

Спасена съмъ! . . .

На, ето улицата пакъ познахъ,

Кждѣто първий пътъ те азъ видяхъ,

И тая весела градина,

Кждѣто се разхождахме двамина.

ФАУСТЪ, (като я тегли).

Ела! Ела!

МАРГАРИТА.

Остани!

Тамъ, гдѣ си ти, оставамъ азъ до край. (Гали го)